

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΙ
ΑΡΧΑΙΑΙ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΙ

•••

Τέττιξ τέττιγι φίλος,
μύρμηξ μύρμηκι.

Ἡ σῆ, προμηθεῦ,
συμφορὰ διδάσκαλος.

Χαλεπὸν τὸ ποιεῖν,
τὸ δὲ κελεύσαι δάδιον.

Μὴ προτρεχέτω
ἡ γλώττα τοῦ νοῦ.

Οὐδὸς δὲ Ζεύς, οὐδὲν' ὕστιν πάντας
ἀνδάνει, οὐδὲν' ἀνέχων.

Δός μοι πᾶ στῶ
καὶ τὰν γὰν σοι κινήσω.

Τὸν δόλιον ἄνδρα φεῦγε
παρ' ὅλον τὸν βίον.

Γλυκαίνει λιμὸς
κυάμους.

Βότρυνας οὐ κύει
ἄκανθα.

Καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις πᾶσα
κύων ἄρτους μαντεύεται.

Τὸ κινούμενον
ἔνεκά του κινεῖται.

Γηράσκω δ' ἀεὶ¹
πολλὰ διδασκόμενος.

Οὐμοιος τὸν ὄμοιο
= καὶ ἡ κοπριὰ τὰ λάχανα.

Ο μπροστινὸς τοῦ πιπιροῦ
= γεφύρι γίνεται.

Ο Μανόλης μὲ τὰ λόγια
= χτῖζε ἀνώγεια καὶ κατώγεια.

Ο λόγος πρῶτα στὸ φύτε
= καὶ ἔπειτα στὸ στόμα.

Ο γεωργὸς θέλει βροχὴ
= καὶ ὁ κεραμᾶς τὴν ξέρα.

Ξέρω καὶ σφυροῦ
= μὰ δὲν ἔχω πρόβατα.

Ξανθοῦ ποτέ σον μήνη πουλῆς
= μήτε καὶ ν' ἀγοράζῃς.

Νόστιμα καὶ τὰ κάρδαμα
= σὲ ὄποιον ἔχει πεῖνα.

Νᾶκαναν ἡ μυῖγες μέλι,
= τρεῖς ὄκαδες στὸν παρᾶ.

Μὲ τὸν πλούταντί² ἡ κόσοη,
= μὲ τὸν ὕπτον ἡ ἀκαμάτω.

Μὲ νερὸν ποῦ λείπει,
= μῆλος δὲν ἀλέθει.

Μάθε, γέρο, γράμματα
= τώρα στὰ γεράμματα.

Λιμήν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.	Μάθε τέχνη κι' ἂς τηγε κι' ἄν πεινάσῃς πιάσ' τηγε.
Κωφοῦ θύραν κόπτειν; κοσκίνω φέρειν θδωρ.	Κουφοῦ καμπάνα κι' ἄν κτυπᾶς, τυφλὸν κι' ἄν θνητιζῆς.
Ο ὑπομείνας εἰς τέλος σωθῆσται.	Καλότυχος ποῦ πόμενε, κι' ἄλλοια ποῦ παραφέρθη.
Γλῶσσα κακὴ δξυτέρα ἀκμῆς ξίφους.	Κάλλιο φειδιοῦ γλῶσσαν σὲ φᾶ παρὰ κακοῦ ἀνθρώπου.
"Οτι δεῖ ἀρέσκεσθαι παντὶ τῷ ἐντυγχάνοντι.	Καὶ τὰ καλὰ δεχούμενα καὶ τὰ κακὰ δεχούμενα.
Χώρα καὶ νόμος, πόλις καὶ τύπος.	Κάθε τόπος καὶ ζακόνι, καθέ μαχαλᾶς καὶ τάξι.
Ψωριῶσα κάμηλος πολλῶν δνων ἄχθος φέρει.	Τὸ βονβάλι κι' ἄν ζεπέσῃ, πάλι ἀξίζει τῶντα βῦθι.
Τὰ γάρ σαπρὰ σώματα μικρά τις ὁπὴ κατευνάζει.	Τοῦ γέρον σκόνταμα τοῦ Χάρον μήρυμα.
Μάγειρος ἡδίκησεν, αὐλητῆς δ' αἰκίζεται.	Φταιέι ὁ γάϊδαρος καὶ δέροντα τὸ σαμάρι.
Οὐκ ἀν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.	Χῖλοι γδυμέροι. δὲρ ντύροντα ἦρα γδυμρό.
Πίθηκος δ πίθηκος, καν χρυσᾶ ἔχων σανδάλια.	Χρυσωμέρος γάϊδαρος, πάντα εἰτε γάϊδαρος.

ΑΠΟ ΤΑ ' ΒΑΡΒΑΡΑ .

ΚΑΤΑΡΑ

Το βρέφος ἐσπαρτάρησε, ξεψύχησε
στὰ νύχια τοῦ αἵμοθόρου ἥ ώραιά κόρη
παράδερνε στὰ χέρια του, στὴ λύσσα του
στηθοκοπῶντας ἥ μητέρα ἐθώρει.

Ο γέρος ξαπλωμένος κ' αἵματόπνιχτος,
θωρῶντας τῶν παιδιῶν του τὴ λαχτάρα,
ξεβαψε μέσ' τὰ αἷματα τὸ χέρι του
κ' ξγραψε μὲ τὸ δάχτυλο: κατάρα!